

Informatieblad

Geachte Lezers,

Ouders, sta op, waak over uw kinderen en kleinkinderen!

Eens verlangde een moeder van haar man dat hij een werknemer, die door zijn gedrag aan de kinderen een slecht voorbeeld gaf, dadelijk zou wegsturen.

“Wat haal je in je hoofd?” zei haar echtgenoot. “Ik kan op deze kerel vertrouwen als op mezelf. Ze kunnen hem voor geen duizend Euro van me krijgen.”

“En mij,” riep de flinke moeder uit, “mij is de ziel van elk van mijn kinderen meer waard dan heel ons bedrijf”. Zij bleef bij haar eis en de aangestelde moest nog dezelfde dag gaan.

In onze liberalistische samenleving lijkt de ziel van de mens niet meer in tel te zijn. Wordt er op school nog met de ziel van uw kind rekening gehouden?

Hoe vaak worden er nu in ons land ontzielde lichamen gevonden? Het is de materie van mensen die op aarde hebben geleefd. De ziel, verenigd met het lichaam, deed hen leven. Zij maakt de persoon uit. Bij een dier zeggen we: “Er ligt een dood dier”. Bij de mens vraagt men meteen: “Wie is dat?” En toch denkt men hierover niet na! Een dood lichaam kan zich niet kenbaar maken en moet geïdentificeerd worden.

Over de menselijke ziel zegt het Boek van de Wijsheid (2, 23): “God heeft de mens geschapen voor onsterfelijkheid, en hem gemaakt als een beeld van Zijn Wezen”. De mens is begaafd met verstand en vrije wil! Om ons op de waarde en de juiste rangorde van de ziel te wijzen, zegt Onze Heer Jezus Christus: “Wat zal de mens in ruil geven voor zijn ziel?” (Mt. 16, 26) Onze Verlosser heeft Zijn kostbaar Bloed voor de zielen ingezet. De duivel zoekt ze te verslinden. (1 Pt. 5, 8)

Vrijdenkers (zoals degenen van het “Kenniscentrum Rutgers”), voor wie God, gebod noch de eeuwige mensenziel bestaan, krijgen nu de kans om via de gesubsidieerde “Schooltv” kleine kinderen te leren dat de mens een soort dier is, en van de dieren moet afkijken hoe gemakkelijk zij met “seks” omgaan. (Laten we echter niet vergeten, dat een mens met verstand en zonder geloof erger kan worden dan een wild dier, met allerlei perversiteiten.) Zij halen de menselijke seksualiteit omlaag van de hoogte die God haar heeft gegeven toen Hij de mens het vermogen toevertrouwde het leven door te geven en aan zijn mogelijkheden een veilige bedding wees. Zij negeren het gebod van kuisheid, de deugd die de mens met Gods genade sterk maakt, vrij, blij en open voor God. Zij leren de kinderen zich te laten gaan in hun seksuele drift, als het maar vrijwillig en “geordend” gebeurt. De kinderen (9 - 12 jaar) worden wegwijds gemaakt in allerlei zonden van onkuisheid, en hiermee gewoonweg overweldigd, waardoor ze om die voorgestelde dingen verlegen beginnen te lachen of vol afkeuring het hoofd schudden. Het moet er echter bij de kinderen worden ingehamerd, en door hen normaal gevonden, omdat de volwassenen hun verkeerde manier van leven niet willen

opgeven. Een andere reden is het beperken van de wereldbevolking. De natuurlijke reactie van de kinderen wordt genegeerd en met berichten, zoals onlangs weer in de media, weggewimpeld, dat er noodzakelijk nog meer voorlichting moet komen voor de genoemde leeftijdsgroep. Ondervraging heeft het uitgewezen! Seksuologen in Nederland durven zelfs beweren dat voorlichting in de wieg en op de kleuterschool moet beginnen.

“Kom kindertjes, we zullen al jullie vragen – zijn het wel hun vragen? – beantwoorden ...”, en ondertussen maken ze het kind tot slaaf ..., wat getuigt van duivelse boosaardigheid.

Jezus zegt: “Wie ergernis geeft aan een van deze kleinen, die in Mij geloven, het ware hem beter, dat hem een zware molensteen om de hals werd gehangen, en hij in de diepte van de zee werd verdronken”. (*Mt. 18, 6*)

Met het voorhouden van de meest ernstige noodsituaties trachtte men in de jaren '80 van de vorige eeuw abortus gelegaliseerd te krijgen. Nu leert men in de schoolboeken voor 14-jarigen, dat, mocht niets hebben geholpen, ook nog abortus mogelijk is ...

“Wie oren heeft, om te horen, hij hore ... U is het gegeven, de geheimen te kennen van het koninkrijk Gods, maar tot de overigen wordt in parabels gesproken; opdat ze zouden zien en niet inzien, zouden horen en niet verstaan. ... Het zaad dat tussen de doornen valt, zijn zij, die wel hebben geluisterd, maar die gaandeweg door de zorgen, de rijkdom en de genoegens van het leven zich laten verstikken, en nooit tot rijpheid komen.” (*Lc. 8, 8-9 en 14*) De duivel wil de mensenziel doen verstikken door de lagere driften te wekken en haar vervolgens daarin gevangen te houden. Zo zal de ziel zich bijna niet meer kunnen verheffen tot het hoge en edele en bij God geraken. Zij blijft op het niveau steken, waarop ze de zwijnen van de harde meester (de duivel) moet hoeden, terwijl zijzelf smacht en verhongert.

“Zalig de zuiveren van hart; want ze zullen God zien.” (*Mt. 5, 8*)

Ouders, waak over uw kinderen en kleinkinderen! Open het gesprek met hen, wees bereid te luisteren, zodat zij durven spreken over hetgeen ze op school hebben gehoord of gezien. U moet ze leren onderscheiden tussen goed en kwaad! Wees op de hoogte van wat komt op school ... U moet ze namelijk zelf wegwijzen maken, desnoods met behulp van het edele en aan te raden werk van Pro Vita Mechelen! Indien nodig, laat het ons gerust weten, dan kunnen we in Leiden of in Gerwen weer een les organiseren.

“Dit is Gods wil, uw heiliging; dat u zich namelijk van ontucht onthoudt; dat ieder van u zijn eigen vrouw weet te verwerven in heiligheid en eerbaarheid, niet in harts-tochtelijke begeerlijkheid, zoals de heidenen, die God niet kennen.” (*1 Thess. 4,3 v.*)

Pater Carlo de Beer

Mgr. de Galarreta: “Ik denk dat de paus zal kiezen voor een eenzijdige erkenning”

Mgr. de Galarreta¹ hield een conferentie in Bailly, bij Versailles, op 17 januari 2016. Hij sprak over de huidige situatie in de Kerk en informeerde zijn gehoor over de huidige stand van de betrekkingen tussen Rome en de Priesterbroederschap St. Pius X. Hij leidde de commissie van theologen van de Priesterbroederschap gedurende de doctrinaire gesprekken met Rome van 2009 tot 2011. Hier volgen de belangrijkste uittreksels van zijn conferentie, overgebracht door DIC².

De geloofscrisis verergert en lokt openbare reacties uit

In het eerste deel van zijn conferentie legde Mgr. de Galarreta uit dat “de wil om alle consequenties te trekken uit de beginselen van het Tweede Vaticaans Concilie” zich in Rome ontwikkelt. Nu de conciliaire beginselen van oecumene, godsdienstvrijheid en collegialiteit volgens de Roomse autoriteiten inmiddels zijn overgenomen, is nu de moraal aan de beurt om te worden aangetast door een vorm van evolutionisme: “Dat

is nu al het geval met het dogma en met de waarheid (volgens de moder-nisten); het is nu al het geval met het oecumenisme, de godsdienstvrijheid, de collegialiteit, de hele liberale revolutionaire geest ... dus waarom ook niet de moraal? Eigenlijk was het inconsequent om de evolutie niet eveneens op de moraal toe te passen”, deze laatste is dus aan de beurt om eveneens aan te passen “afhankelijk van het leven van de mens, de gewoonten, de wetten, de evolutie van de dingen ...”

Nochtans zei de Argentijnse prelaat, in verband met deze ramp, dat er een reactie begint te komen: “Nu komen er reacties in de huidige officiële Kerk. Diepgaande reacties zelfs, want sommigen beseffen dat er een doctrinair probleem is, een geloofsprobleem. Ze beseffen dat er ook een probleem is in het conciliaire en post-conciliaire leergezag. Ze beginnen vragen te stellen, en dit is heel belangrijk, ze begrijpen dat ze, om bezwaar

maken tegen deze complete breuk met de Traditie, moeten reageren en zich noodzakelijkerwijze tegen de autoriteiten moeten verzetten, die de verspreiders zijn van deze fouten. Dus zien we kardinalen, bisschoppen, priesters en leken, die beginnen te reageren en op de goede manier, zelfs op een uitstekende manier, en soms zeer hard”.

Een dubbel voorstel van Rome: doctrinair en canoniek

Mgr. de Galarreta deelt vervolgens mee dat in de zomer van 2015 door de Congregatie voor de Geloofsleer een voorstel was gedaan voor een persoonlijke prelatuur samen met een doctrinaire verklaring (med. red.: zo is Opus Dei is een prelatuur; ze is als het ware een bisdom zonder afgebakend territoriaal gebied, zo iets als een congregatie met een prelaat, bijv. een bisschop, aan het hoofd; ze valt direct onder de paus). En hij legde uit dat de “Algemeen Overste de beide teksten van Rome zowel naar alle belangrijke leidinggevendenden en een aantal theologen van de Priesterbroederschap, alsook aan de bisschoppen had gestuurd, zodat ze deze stukken konden analyseren en hem onze mening geven”.

Over het voorstel van de doctrinaire verklaring onthulde de Argentijnse bisschop: “Wat opvalt in de doctrinaire verklaring is, dat er geen geloofsbelijdenis meer is van kardinaal Ratzinger. De autoriteiten in Rome vragen ons de geloofsbelijdenis van Pius IV te gebruiken, dat wil zeggen, de geloofsbelijdenis van het concilie van Trente. Vervolgens was er in het voorgaande voorstel een paragraaf over de

godsdienvrijheid; die eis hebben ze ingetrokken. Het oecumenisme is ingetrokken. Over de Mis vroegen ze ons de geldigheid en de wettelijkheid te erkennen. Nu vraagt men ons de geldigheid van de nieuwe sacramenten, van de nieuwe Mis volgens de typische editie, de originele Latijnse editie, te erkennen. Iets, dat de Priesterbroederschap altijd heeft erkend. Kijk, ze verwijderen voorwaarden om een doel te bereiken”.

Vervolgens legt Mgr. de Galarreta uit, dat de Algemeen Overste erop stond, het aanbod van Rome om de Priesterbroederschap te erkennen ‘zoals zij is’, te beantwoorden met een voorlopig antwoord, dat alles behalve vaag was: “Mgr. Fellay vertelde ons: ‘Alvorens te antwoorden op dit voorstel van de Congregatie van het Geloof, zal ik hun schriftelijk een uitgebreide uitleg geven, om heel duidelijk te maken hoe wij zijn en hoe wij handelen, wat wij prediken, wat wij doen en wat wij niet doen en wat wij niet bereid zijn te doen’”, – opdat wij weten of de Priesterbroederschap werkelijk wordt geaccepteerd ‘zoals zij is.’

De Argentijnse prelaat maakte ons daarna deelgenoot van zijn bedenkingen om een principiële reden: “Ze verwachten steeds en vooral, dat wij, al is het vaag, al is het in beginsel, het Tweede Vaticaans Concilie met haar fouten aanvaarden”. En hij voegde daar aan toe, dat die wens van Rome is terug te vinden, op praktisch niveau, in het canonieke voorstel: “Er is altijd, op de een of andere manier, een onderwerping aan de Romeinse Curie of aan de bisschoppen.” Hetgeen hem er toe leidt te verklaren, dat hij, persoonlijk, de voorstellen van Rome, zou

afwijzen: “Voor mij is overeenstemming met het Rome van nu uitgesloten”. Hij verduidelijkt dat dit een weigering uit voorzichtigheid is, voorgeschreven door de omstandigheden – bij afwezigheid van noodzakelijke waarborgen voor het voortbestaan van de Priesterbroederschap – en hij benadrukte dat er een onderscheid is tussen hem en degenen die deze weigering definitief zullen maken.

“U moet begrijpen, dat wij niet in absoluut of theoretisch opzicht de mogelijkheid van een overeenkomst met Rome uitsluiten. Dat onderscheidt ons van de ‘Verzetsbeweging’. Voor hen is het een principe. Het is een doctrinair vraagstuk: ‘Je kunt de mogelijkheid van een overeenkomst met Rome niet uitsluiten, zonder liberaal te zijn’. Dat is niet ons standpunt. Het is van belang om het te herhalen: dat was niet het standpunt

van aartsbisschop Lefebvre. Hij tekende een protocol voor een overeenkomst met Rome. En op dat moment, terwijl hij haar zelfs na het protocol stopzette, zei monseigneur: ‘dat komt, omdat er geen noodzakelijke voorwaarden waren opgenomen voor onze overleving, ons voortbestaan’. Omdat ze ons willen bedriegen, omdat ze ons de Traditie niet willen geven, omdat ze ons over wilden brengen naar Vaticaan II. Hij zei: ‘Als ze de voorwaarden hadden opgenomen, waarom ik had gevraagd, zou ik hebben getekend’. Aartsbisschop Lefebvre zei dat na de wijding van de bisschoppen. En hij verduidelijkte: ‘Als ik een protocol van overeenkomst had getekend, was dat, omdat er niets was dat in strijd was met het geloof’. Noch inhoudelijk, noch in het feit van de ondertekening. Dat spreekt vanzelf. Dus gaan we verder volgens deze gedragslijn”.

Naar een eenzijdige erkenning van de Priesterbroederschap?

In een tweede gedeelte, na de voorstellen van de Congregatie voor de Geloofsleer, deelt Mgr. de Galarreta in het openbaar mee, dat hij denkt, dat de paus spoedig een status zou kunnen verlenen aan de Priesterbroederschap St. Pius X: “Ik denk eerder, en dat is de andere kant van de zaken, dat deze paus, die heeft gezegd aan wie het maar horen wil, dat wij katholiek zijn, die zegt en herhaalt, dat de Priesterbroederschap katholiek is, dat wij katholiek zijn, dat hij ons nooit zal veroordelen en dat hij onze ‘zaak’ moet regelen. Ik denk dat – hij is die richting al ingeslagen – wanneer hij zal zien dat er geen overeenstemming is met de Congregatie voor de Geloofsleer, hij buiten iedere doctrinaire, theoretische of praktische voorwaarde of wat dan ook, zijn eigen stappen zal nemen om de Priesterbroederschap te erkennen. Hij is al begonnen, hij moet alleen nog doorgaan. Ik zeg dit niet omdat ik dat wil, maar omdat ik dat voorzie. Ik voorzie, ik denk, dat de paus zal neigen naar een eenzijdige erkenning van de Priesterbroederschap, en eerder via de weg van daden, dan door een wettelijke of kerkrechtelijke benadering.

Mgr. de Galarreta erkent dat “deze feitelijke erkenning een goede en weldadige uitwerking zou hebben: het is een tamelijk uitzonderlijke apostolische opening, en het zou een buitengewoon effect hebben”. Maar hij voegt er aan toe, dat er dan twee risico’s zijn, die van een interne splitsing en die van de conditionering van onze prediking onder bepaalde omstan-

digheden (med. red.: ... nu zijn we gezegd nodig ...) . En hij vraagt zich af: “Het zal wijsheid en buitengewone behoedzaamheid vereisen, kracht en grote helderheid. En kunnen wij dat?”

De Argentijnse prelaat antwoordt door zijn gehoor te vragen een bovennatuurlijk vertrouwen te bewaren met het oog op die eventualiteiten: “Als de Voorzienigheid ons dat geeft, dan zullen wij ook de nodige genade krijgen om over de problemen heen te komen en om er mee om te gaan zoals het hoort, maar natuurlijk alleen in de mate dat ze niet worden veroorzaakt door onze wil, maar ons worden opgelegd. Als we er heldere ideeën over hebben, kunnen wij er altijd de vruchten van plukken. Maar in het hypothetische geval, – ik geef u mijn mening, gebaseerd op vermoedens, niet waar? – in dat geval denk ik, dat we de nodige genade zullen krijgen om te volharden en het goede te doen, wat we moeten doen in de Heilige Kerk. God zal ons nooit in de steek laten en ophouden ons de middelen te geven om te volharden in het geloof en in de echte strijd, als wij altijd in het geloof blijven, in de hoop, in de liefde, in de kracht van de belijdenis van het geloof, in de dagelijkse heiliging”.

Angst voor de risico’s en vertrouwen in de Goddelijke Voorzienigheid

En tot besluit, nadat hij een bezwaar had opgeworpen: “Dan zult u zeggen: ‘in die gevallen is er een risico!’ – Ja, natuurlijk. In het leven zijn er veel risico’s, in een oorlog nog meer. We zijn in oorlog. Dus het zal gaan zoals God wil. Maar ik vertrouw in de Voorzienig-

heid. En ik heb volledig vertrouwen in de liefde van onze Heer Jezus Christus voor de Heilige Kerk. Dus in de mate dat we het niet willen, zelfs als het gebeurt, denk ik dat we niet in paniek moeten raken. Er verandert niets. Het is dezelfde strijd, die verder gaat, met dezelfde linies. Eenvoudig gezegd, gaat het erom te profiteren van de vrije gelegenheid, die ons gegeven wordt. Als in een oorlog de vijand de loopgraven verlaat, moet men ze overnemen; als hij terugtrekt moet je oprukken. Je gaat niet thuis blijven met het voorwendsel, dat er risico's zijn. We moeten de dingen zorgvuldig doen, en verder is er moed nodig. En wij hebben vooral vertrouwen in God nodig. Dit is de strijd voor God. Dit is de strijd van God. Ons vertrouwen is in Hem en in de Allerheiligste Maagd Maria”.

“Persoonlijk ben ik helemaal niet ongerust over de toekomst van de Priesterbroederschap of de Traditie; daarentegen, met betrekking tot de toekomst van de maatschappij, van onze voormalige katholieke landen of zelfs van de officiële Kerk, ja, daarover ben ik bezorgd en pessimistisch. We zijn erop voorbereid, dat dit zich ten kwade ontwikkelt. Maar juist wanneer we in een veel wanhopiger situ-

atie komen, extreem zelfs, is er de tussenkomst van de Goddelijke Voorzienigheid, de tussenkomst van God die altijd Zijn goddelijke middelen heeft. Onze Heer is altijd de meester van de gebeurtenissen, van de geschiedenis. En niet alleen in het algemeen, maar ook in het bijzonder. Dus als het Evangelie ons vertelt, dat er geen haar van ons hoofd valt ... dat alle haren op ons hoofd zijn geteld, dat er geen mus valt zonder toestemming van God (vgl. Mt. 10, 29-30), denk ik, dat we heel kalm moeten blijven. Op die manier houden we een eerlijk oordeel over de objectieve realiteit, en bewaren we een houding, die niet alleen evenwichtig is, maar katholiek, christelijk en heilig. Dit is de wijsheid die we hebben van Mgr. Lefebvre, die katholieke houding. Die richtlijn kunnen we vandaag het best aanhouden in de huidige situatie van de Heilige Kerk, vooral met het oog op de mogelijke gebeurtenissen, die zich binnenkort zullen voordoen.”

(Bron: FSSPX/MG - Transcript DIC1 No. 331 van 26-02-2016)

1. Alfonso de Galarreta (Torrelavega, 14 januari 1957) is een Spaans-Argentijnse hulp- of wijkbisschop van de Priesterbroederschap Sint Pius X
2. DIC1 = Documentation Information Catholiques Internationales (Nieuwsbureau van de Priesterbroederschap St. Pius X)

Katholieke Catechismus

over de kerkelijke crisis
derde oplage, 2012

Door P. Matthias Gaudron

Het geloof

6. Wat is het geloof?

Het geloof is een bovennatuurlijke deugd, waardoor wij alles wat door God geopenbaard werd, met de hulp van de genade rotsvast voor waar houden, niet omdat we het zelf hebben ingezien, maar omdat God het heeft gezegd.

Het geloof is dus het antwoord van de mens op de openbaring van God. God heeft door Mozes, de profeten en vooral door Zijn eniggeboren Zoon, onze Heer Jezus Christus, tot de mens gesproken. Door deze openbaring weet de mens iets over de eigenschappen van God: Zijn Drievuldigheid en over zijn eigen eeuwige bestemming: de aanschouwing van God in de hemel. De openbaring toont hem ook de weg, die hij gaan moet om deze bestemming te bereiken, namelijk het naleven van de geboden en het ontvangen van de door God ingestelde heilsmiddelen, de Sacramenten.

Door het geloof aanvaardt de mens deze openbaring. Dat is niet mogelijk zonder de genade, omdat de inhoud van het ge-

loof de grenzen van ons natuurlijke verstand te boven gaan. De drijfveer van het geloof daarbij is enkel en alleen het gezag van de zich openbarende God. Wij geloven, omdat God het heeft gezegd, niet omdat wij het zouden hebben ingezien. Wij geloven b.v. dus in de Drievuldigheid van God of aan de ware Godheid van Christus, niet, omdat wij dat met ons verstand hebben ingezien, maar omdat God ons dat zo heeft geopenbaard.¹

7. Hoe komt het geloof tot ons?

Een bron van het geloof is de Heilige Schrift ofwel de Bijbel. Deze bestaat uit twee delen: het Oude Testament, dat de openbaring van God aan het Joodse volk vóór de komst van Christus bevat, en het Nieuwe Testament, dat de eigenlijke christelijke openbaring overbrengt.

De Heilige Schrift is door de Heilige Geest geïnspireerd. De Heilige Geest heeft de schrijvers zo geleid, dat wat zij schreven, in de eigenlijke zin het woord van God is. Dat betekent niet, dat God de menselijke schrijvers de woorden heeft gedictieerd. God heeft de mogelijkheid, de mensen op een veel diepere en innerlijke manier te leiden. Hij kan in de geest

en de wil van de mens binnengaan, zoals geen ander mens en zelfs geen engel kan. Toch is God den bewerken, dat de mens precies schrijft, wat God wil.

Omdat God niet eenvoudig alleen dicteert, maar de schrijvers van de heilige boeken op een diepere manier heeft geleid, zijn de eigenaardigheden van de menselijke auteurs bewaard gebleven. Een zwakke vergelijking kunnen we vinden in het volgende: wanneer wij iets schrijven, dan ziet men aan het resultaat welk schrijfinstrument we gebruiken hebben: een vulpen, een balpen, een potlood, een oude schrijfmachine of een computer. Zo was ook iedere menselijke auteur slechts een instrument voor God, om de Heilige Schrift te schrijven, maar omdat God de mensen op een zo diepe manier leidt, heeft iedere auteur zijn persoonlijke stijl bewaard, en we kunnen daaruit in sommige gevallen iets van zijn karakter en zijn ontwikkeling aflezen.

H. Mattheüs Evangelist

Toch is God de eigenlijke auteur van de Heilige Schrift, iets wat op geen ander boek van toepassing is, zelfs niet op boeken, die door heiligen geschreven werden, en evenmin op boeken die echte visioenen en openbaringen bevatten. Wanneer heiligen over hun openbaringen schrijven, dan zijn altijd het goddelijke en het menselijke met elkaar vermengd. We kunnen er niet zeker van zijn of de heilige alles goed heeft begrepen en opgevat. Daarom mogen wij deze openbaringen nooit verkiezen boven de Heilige Schrift.

8. Is de Heilige Schrift de enige bron van de openbaring?

Het is een protestantse dwaling, dat de Heilige Schrift de enige bron van de openbaring is. Dat is het *sola-scriptura*-beginsel van Luther. In werkelijkheid is naast de Heilige Schrift ook de mondelinge overlevering of traditie een ware bron van de openbaring.

De katholieke kerk heeft altijd de traditie als een ware bron van de openbaring beschouwd. De Heilige Schrift bevat namelijk niet, als een catechismus of een dogmatisch leerboek in systematische vorm, alle geloofswaarheden van het christendom, maar vooral de nieuwtestamentische Schriften zijn in overeenstemming met de behoeften van de reeds bestaande christelijke gemeenten ontstaan. Deze gemeenten werden door de prediking van de apostelen gesticht. De Kerk bestond dus al, voordat het Nieuwe Testament geschreven werd. De brieven van de apostelen werden naar aanleiding van actuele problemen geschreven en verwijzen naar hun prediking. De apostel Paulus schrijft in *1 Cor. 11, 34* de zin: “De andere zaken zal ik wel regelen, wanneer ik kom”, wat duidelijk de onvolledigheid van zijn brief en de noodzaak van een mondelinge instructie tot uitdrukking brengt. Ook de Evangelieën maken nergens aanspraak op volledigheid. In tegendeel lezen we in *Jh. 21, 25*: “Er is nog veel meer, wat Jezus heeft gedaan; zo het stuk voor stuk werd beschreven, dan zou zelfs de wereld, dunkt me, de boeken niet kunnen bevatten, die er over te schrijven zijn”.

Scott Hahn, een protestantse predikant en professor, die de weg vond naar de katholieke Kerk, geeft toe, dat de vraag van

een student hem in verwarring bracht, waar dan de Bijbel leert, dat “de Schrift alleen” de enige autoriteit zou zijn. Hij kon daarop geen antwoord geven. De Bijbel leert integendeel in *2 Thess. 2, 15*: “Daarom broeders, sta pal, en houd vast aan de overleveringen, die gij hebt geleerd door ons *woord* of ons *schrijven*”. In *1 Tim 3, 15* wordt bovendien de Kerk als de “pijler en grondslag van de waarheid” genoemd, niet de H. schrift.²

Het is vooral de traditie, die ons zegt, **welke boeken tot de Heilige Schrift behoren**. Er zijn nog andere, zogenaamde apocriefe Schriften, die er ook aanspraak op maken door een apostel of zijn leerling geschreven te zijn, maar die de Kerk niet als echt erkent. In de eerste eeuwen heerste er werkelijk nog een bepaalde onzekerheid met betrekking tot enkele Schriften: zo zag men een gedeelte van de Clemensbrief, de Barnabasbrief en de Herder van Hermas voor geïnspireerd aan, maar twijfelde of bijvoorbeeld de brief aan de Hebreëen, de tweede brief van de H. Petrus of de Apocalyps tot de canon behoorden. Uiteindelijk hebben ook de protestanten de Schrift van de Kerk ontvangen. Het waren vooral twee synodes die hier een belangrijke rol speelden: de **Synode van Hippo** (393) en **van Carthago** (397). Beide stuurden hun besluit ter bevestiging naar Rome.

Het *sola-scriptura*-beginsel is nogal willekeurig en is nooit overeen gekomen met de praktijk van de christenen. Reeds Tertullianus (ca. 160 – ca. 230) formuleerde dit beginsel: “Wanneer iets in de hele Kerk onderricht of geprakti-

seerd wordt en men niet kan vaststellen, dat het door een concilie werd ingevoerd, dan is het van apostolische oorsprong”. De christenen – misschien met uitzondering van enkele sekten – zijn er nooit van uitgegaan dat de Bijbel de enige bron van het geloof is.

De omgang van Luther met de Bijbel was dan ook volkomen willekeurig. Zo bestempelde hij bijvoorbeeld de Brief van de H. Jakobus als “droge brief”, omdat hij zijn leer van het “alleen rechtvaardigend geloof” duidelijk weerspreekt. De protestanten hebben helaas de Heilige Schrift echter niet altijd zo ernstig genomen als zij dat voorwendden, maar bij elkaar gezocht wat in hun kraam te pas kwam. Tenslotte heeft Luther het *so-la-scriptura*-beginsel alleen uitgevonden,

omdat hij zich niet aan de autoriteit van de Kerk wilde onderwerpen.

9. Wie kan ons bindend zeggen, wat tot de openbaring behoort?

Alleen het kerkelijk leergezag, dat vooral in de paus belichaamd is, kan ons bij geschillen met zekerheid zeggen, wat wij moeten geloven en wat onjuist is. Christus heeft namelijk tot Petrus, en daarmee tot zijn opvolgers gezegd: “Ik zeg u; gij zijt Petrus; en op deze steenrots zal Ik Mijn Kerk bouwen, en de poorten van de hel zullen haar niet overweldigen”. (*Mt. 16, 18*) Aan Petrus geeft Hij tevens de opdracht de broeders in het geloof te sterken: “Maar Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet zou bezwijken; en gij, wanneer ge u hebt bekeerd, bevestig dan uw broeders.” (*Lc. 22, 32*)

Een leer, waarvan de Kerk heeft besloten, dat zij onfeilbaar zeker tot de goddelijk-

ke openbaring behoort, noemt men een *dogma*.

In de Tweede Brief van Petrus staat: “Toch moet gij vóór alles begrijpen, *dat er geen enkele profetie van de Schrift door eigenmachtige verklaring ontstaat*. Want nooit is er een profetie uitgebracht door de wil van een mens, maar onder drang van de Heilige Geest hebben mensen gesproken uit Naam van God”. (*1, 20 e.v.*) Deze tekst verklaart zowel de inspiratie van de Schrift door de Heilige Geest alsmede het feit, dat ze niet door iedereen mag worden uitgelegd naar eigen inzicht. Dat is echter precies wat de protestanten doen: iedereen legt de Bijbel zelf uit en natuurlijk begrijpt iedereen hem anders.

Maar ook een heel eenvoudig overleg toont ons de noodzaak van een onfeilbaar leergezag. Christus wilde immers niet alleen spreken tot de mensen van Israël uit Zijn tijd, maar tot alle mensen van alle komende tijden en van alle windstreken van de aarde. Nu zou Zijn leer nooit door de eeuwen heen intact kunnen blijven, als Hij niet een instantie in het leven zou hebben geroepen, die competent is optredende geschillen te beslechten. Zo zien we al in de vroegste tijd de apostelen samenkomen om antwoord te geven op de vraag of bekeerde heidense christenen

verplicht waren de mozaïsche wet na te leven.

Hoe nodig zo'n instantie is, toont juist het voorbeeld van de protestanten. Daar is geen leergezag, maar iedereen is in zekere mate zijn eigen paus, en daarom zijn ze in meerdere duizenden groeperingen opgesplitst, waarvan elk iets anders gelooft. Zwingli en Calvijn legden al in de tijd van de reformatie de Heilige Schrift heel anders uit dan Luther. Daarentegen heeft de katholieke Kerk het geloof van de eerste christenen ongeschonden bewaard.

10. Wat is het gevolg, als men een dogma ontkent?

Wie slechts een enkel dogma ontkent, heeft het hele geloof verloren, omdat hij de openbaring van God niet onbevangen aanneemt, maar zichzelf tot rechter opwerpt, over datgene wat moet worden geloofd.

Zoals we zojuist hebben gezien, wordt ons geloof niet gedragen door ons eigen inzicht, maar door het gezag van de zich openbarende God, die zichzelf niet kan vergissen en ook anderen niet in dwaling kan brengen. Daarom moet men alles aannemen wat God heeft geopenbaard en kan men niet alleen datgene uitzoeken wat bevalt. Wie dus uit het geopenbaarde geloofsgoed een selectie maakt en niet alles aanneemt, stelt aan God een grens, doordat hij zijn verstand het laatste woord laat spreken. Zo iemand heeft daarom geen goddelijk, bovennatuurlijk geloof meer, maar slechts een menselijk geloof, ook wanneer dat op veel punten overeenkomt met het goddelijke geloof. Zo sprak bijvoorbeeld paus Pius IX, bij

de dogmaverklaring van de Onbevleete Ontvangenis van Maria in 1854: "Zouden daarom, wat God verhoede, mensen zich aanmatigen, in hun hart iets anders te denken, dan door ons werd vastgelegd, dan moeten deze inzien en voortaan weten, dat zij, door eigen rechtspraak veroordeeld, schipbreuk in het geloof hebben geleden en uit de eenheid van de Kerk gevallen zijn".³

Hetzelfde leert Leo XIII: "Wie ... de geopenbaarde waarheden ook maar op één punt ontkent, legt in werkelijkheid het geloof geheel af, omdat hij weigert, God als de hoogste waarheid en als de eigenlijke beweegreden van het geloof te eerbiedigen".⁴ De paus citeert dan de H. Augustinus, die met betrekking tot dwaalleraren zei: "In veel zijn zij met mij, in weinig zijn zij niet met mij, maar door dat weinige, waarin zij niet met mij zijn, heeft het vele geen nut waarin zij met mij zijn".⁵

Men kan dus niet voor 70% of voor 99% katholiek zijn, want, of men neemt de hele openbaring aan, of men neemt hem niet in zijn geheel aan, maar dan kan men alleen nog een menselijk, zelfgemaakt geloof hebben. Zulk uitzonderen van enkele waarheden uit de totaliteit van het geloof, noemt men heresie (afgeleid van het Griekse ‘eruit gehaalde’) ofwel ketterij. Het is dus geheel fout en vindt

geen ondersteuning in de overgeleverde leer van de Kerk, wanneer men tegenwoordig met betrekking tot de onjuiste belijdenissen zegt, dat men meer het gemeenschappelijke dan het scheidende benadrukken wil. Daarmee wordt de indruk gewekt dat het bij de verschillen om onbeduidende kleinigheden gaat, terwijl het in werkelijkheid om de volheid van de geopenbaarde waarheid gaat.

11. Is het geloof niet vooral een gevoel?

Het is een van de dwalingen van het zogenaamde modernisme, die door de heilige Paus Pius X in zijn Encycliek Pascendi (1907) veroordeeld werden, dat het geloof een uit het onderbewustzijn opstijgend gevoel van behoefte aan het goddelijke zou zijn. Het geloof is echter geen gevoel, maar een bewuste en gewilde aanname van de open-

baring van God, zoals deze de mens in de Heilige Schrift en in de traditie tegemoet komt en door de Kerk wordt voorgehouden.

Openbaring geschiedt volgens de modernisten, wanneer dit gevoel van het onderbewustzijn opstijgt naar het bewustzijn. Bijgevolg zou het geloof iets gevoelsma-

tigs en subjectiefs zijn. De openbaring zou de mens niet van buiten en objectief worden aangeboden, maar stijgt op uit zijn binnenste. Aan de oorsprong van het Christendom staat voor de modernisten het religieuze beleven van Jezus Christus (die hier natuurlijk niet als de ware God wordt voorgesteld). Deze deelde zijn ervaringen mee aan anderen, die deze dan naleefden, en weer aan anderen meedeelden. Uit de behoefte van de gelovigen, hun religieuze belevenissen aan anderen mee te delen en een gemeenschap te vormen, ontstond dan de Kerk. Door de behoefte om in het geloof werkzaam te zijn, werden sacramenten ingesteld, uit de noodzaak van leidinggevende functies kwam het priesterschap voort, enz. De Kerk is dus niet door God gesticht, maar alles: de Kerk, de sacramenten, het pausdom, de dogma's, enz. zijn uitvloeisel van de religieuze behoeften van de gelovigen.

Kennelijk heeft dit met het katholieke geloofsbegrip niets van doen. Zeer zeker leeft er in het hart van de mens een verlangen naar God, maar wanneer dit verlangen naar God niet waarachtig wordt beantwoord, blijft het een leeg ge-

voel. Het is ook juist, dat met het geloof dikwijls een gevoelsmatige zekerheid en geborgenheid verbonden is, maar dat bepaalt niet het wezen van het geloof. Dit gevoel is namelijk, zoals alle gevoelens, wisselend, soms sterker, dan weer zwakker en het kan ook tijdelijk geheel ontbreken. Zelfs grote heiligen, zoals Vincentius a Paulo of Theresia van het Kindje Jezus waren bij tijden van hun geloofszekerheid beroofd, zonder daardoor in hun overtuiging van de juistheid en zekerheid van het geloof te wankelen.

In de anti-modernisteneed van de H. Pius X, die tot 1967 alle priesters vóór hun wijding aflegden, staat daarom: "Ik houd ten zeerste vast aan en ik belijd oprecht dat het geloof niet een blind religieus gevoel is, dat vanuit het verborgen onderbewustzijn opkomt en onder druk van het hart en wil moreel gevormd wordt, maar dat het geloof een werkelijke instemming van het verstand met de uitwendige waarheid is, aanvaard vanuit het horen; en waardoor wij geloven dat waar is al wat gesproken, betuigd en geopenbaard is geworden door de persoonlijke God, onze Schepper en Heer, op het gezag van God, de Volmaakte Waarheid."⁶

Wordt vervolgd ...

1. Het Concilie van Trente leert: "Het geloof is een bovennatuurlijke deugd, waardoor wij met ondersteuning en hulp van de genade Gods geloven, dat het door Hem geopenbaarde waar is, niet wegens de door het natuurlijke licht van het verstand begrijpelijke innerlijke waarheid van de dingen, maar wegens het gezag van de openbarende God zelf, die noch zichzelf, noch anderen misleiden kan." (DH 3008). (DH = Denzinger, Heinrich: *Kompendium der Glaubensbekenntnisse und kirchlichen Lehrentscheidungen*, Freiburg: Herder 371991)
2. vgl. Het uitstekende boek van Scott en Kimberley Hahn: *Rome ons thuis*, Stichting de Boog, Amsterdam, 12001, blz. 69 e.v.
3. DH 2804
4. Encycieliek *Satis Cognitum* van 29 juni 1896; HK 613 (HK = P. Cattin / H. Th. Conus (Heruitgave) *Heilslehre der Kirche*. Duits door A. Rohrbasser, Freiburg (CH): Paulusverlag 1953)
5. *In Psalm* 54, n. 19; PL 36,641. (PL = J.P. Migne (heruitgave): *Patrologia Latina*, Parijs 1844 e.v.)
6. DH 3542.

Terugblikken

In de nacht van **zaterdag 12 op zondag 13 maart j.l.** deden we na de H. Mis ter ere van het Mirakel van Amsterdam de Stille Omgang, een alternatief voor de eens glorieuze processie met de H. Mirakelhostie van 1345, die door de protestantse onderdrukkers verboden werd.

Bij het zien van het uitgaansleven in de hoofdstad kan men met recht zeggen, dat waar Jezus verdreven wordt, de duivel gaat heersen. Juist op de plaats van de Heilige Stede staat nu een spookhuis, waar je tegen betaling kunt griezelen. In de hel kan je ook griezelen, wel eeuwig ... maar dan tegen de prijs van je ziel.

Eucharistische Kruistocht

De Kruisvaarder

Bid - Communiceer - Offer je op - Wees apostel!

Het verzameladres van de Schatkisten is:
St. Clemenspriorij, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen-Gerwen, Nederland

De Kruisvaarder bidt, communiceert en offert zich op voor de intentie, die Mgr. B. Fellay, algemeen overste van de Priesterbroederschap St. Pius X, iedere maand opgeeft.

April:

Opdat God de vijanden van de Kerk moge beschamen!

Beste Kruisvaarders,

“Xarjarsa Chasajarsja”. Je zal maar zo heten! De Joden (je weet wel: het uitverkoren volk van het Oude Testament, dus de Kerk van toen) noemen hem “Ahasverosj” (ook niet veel makkelijker om uit te spreken) of een beetje vergriekst “Assuer”. De Grieken maken zijn naam iets eenvoudiger: Xerxes I. Van 486 tot 465 vóór Christus is hij koning over het grootste land, dat de wereld tot dan toe heeft gekend: Perzië. De Perzen (uit het huidige Iran)

veroveren in 539 Babylon (nu in Irak) en bevrijden het naar daar gesleepte Joodse volk. Onder Darius en Xerxes veroveren de Perzen ook nog het hele Midden-Oosten tot en met Egypte, Klein-Azië (nu Turkije) en Noord-Griekenland.

Xerxes heerst dus over een rijk van Griekenland tot India, met stukken van drie werelddelen: Azië, Afrika en Europa. De Perzen zijn aanvankelijk zeer goed

tegenover de gelovigen van die tijd. Een deel van de Joden gaat niet terug naar het Heilig Land, maar blijft waar ze zijn of trekt naar de Perzische hoofdstad Susa.

Onder hen is een heel vroom man: Mordechai. Mordechai moet het wel meemaken dat zijn broer en schoonzus kort na elkaar jong sterven. Ze hebben een dochtertje, Hadassa, dat oom Mordechai dan verder goed opvoedt. Hadassa is zeer gehoorzaam en hulpvaardig en wordt een uitzonderlijk mooi – maar toch niet trots – meisje. Oom Mordechai is een bekwaam man. Hij vindt een baan aan het hof van koning Xerxes. Hij helpt dus de regering in het paleis.

Op een dag hoort hij een gesprek tussen Bigthan en Teresj, de bevelhebbers van de koninklijke paleiswacht. Ze zijn niet tevreden met hun koning en plannen een aanslag om hem te vermoorden! Mordechai doet zijn plicht: hij waarschuwt de koning en kan zo de aanslag verijdelen.

Intussen is de 40-jarige koning op zoek naar een nieuwe echtgenote. Hij heeft maar één wens: ze moet gewoon de mooiste zijn ... Dienaars van de koning zoeken het land af naar de knapste juffrouwen en voeren ze naar het paleis. De meesten van hen zijn zeer gelukkig: “Misschien wordt ik wel koningin!” Ze krijgen sierraden om te koning te kunnen bevallen en door hem te worden uitverkoren.

Eentje is er helemaal niet blij mee: Hadassa. Ze wil eenvoudig blijven en houdt haar gewone kleren, zonder diademen, armbanden en juwelen. Wanneer de jonge dame voor de koning word gevoerd, is ze helemaal verrast: hij kiest háár uit! Hadassa's oom geeft

haar de raad: “Zeg ‘ja’, misschien kan je als koningin goeds doen voor de gelovigen, maar verraad niet dat je Joodse bent!” Hadassa slikt, maar gehoorzaamt en wordt koningin met een nieuwe naam: ‘Esther’, wat ‘ster’ betekent.

Een paar jaar later is de koning onder de indruk van een man uit Arabië die verstandig praat: Haman. Al gauw wordt hij de tweede belangrijkste man in het land. Haman is bijzonder trots op zichzelf. Net als de koning verlangt hij als god te worden vereerd! Overal waar hij langs komt moeten de mensen vóór hem neervallen, in aanbidding! Bij het betreden van één van de zalen komt hij ook in het kantoor, waar Mordechai werkt. Allen werpen zich gehoorzaam op de grond, maar niet Mordechai. Haman zag het niet, maar de collega's vragen aan Mordechai: “Waarom doe jij niet zoals iedereen? Vind je jezelf misschien belangrijker dan anderen?” “Neen”, antwoord Mordechai. “Maar ik ben jood en geloof in de ene ware God. Hem alleen moet je aanbidden. Geen enkele gelovige zal iemand anders ooit aanbidden, dus ook geen Haman.”

Het duurt niet lang of één van de collega's verklikt dit aan Haman. Nu test Haman het zelf door nog eens het kantoor binnen te wandelen. Vanuit een ooghoek naar Mordechai kijkend, ziet hij dat het vertelde klopt. Hij is woedend: “Als alle Joden zó zijn, dan moeten ze verdwijnen!” Met bezorgd gezicht gaat hij naar de koning en liegt: “In dit land is een volk met een nieuw geloof. Zij weigeren hardnekkig de koning te eren! Er kan elk ogenblik onder hen een opstand uitbreken. Ik stel dus

voor dat we ze op een vastgestelde dag allemaal laten uitmoorden, vóór zij het met óns doen!” De koning gelooft Haman en keurt de wet tot vervolging van de ware gelovigen goed. Het lot wordt geworpen: op een dag, begin maart mag iedereen overal de Joden doden en plunderen.

Als de wet ook bij Mordechai wordt voorgelezen, trekt hij slechte kleren aan en gaat luid wenend de straat op. Voor het paleis van koningin Esther gaat hij op de grond zitten. Door een bode laat hij haar vertellen wat er dreigt te gebeuren en zegt: “Nichtje! Doe iets! Overtuig de koning dit te stoppen!” Esther krijgt een schok! Ze laat haar vrome oom weten: “Je weet niet wat je van mij verlangt! Wanneer iemand ongevraagd het paleis binnenkomt, waar de koning regeert, dan wordt die ter plekke door de paleiswacht doodgestoken, tenzij de koning het op tijd ziet en naar hem of haar zijn scepter (koningsstaf) uitstrekt. Dit wordt waarschijnlijk mijn dood!” Oom

Mordechai blijft echter onverbiddelijk en spreekt zeer ernstig: “Nicht! Zeer zeker ben je door Gods Voorzienigheid op de troon gekomen, om nú de gelovigen te kunnen redden. Als je het nu niet doet, dan zal de goede God ons wel op een andere manier redden, maar jou voor jouw lafheid straffen!” Weer slikt Esther en zegt: “Onder één voorwaarde: je roept alle Joden hier in de hoofdstad Susa samen en laat hen drie dagen vasten en bidden voor de goede afloop. Ik doe intussen hetzelfde en zal op de derde dag mijn leven wagen”.

Zo gezegd, zo gedaan. Op de derde dag legt Esther haar ‘wapens’ aan: mooi gekamd haar, een prachtig gewaad en prachtige sierraden. Ze ziet er verrukkelijk uit! Ze schrijdt naar het regeringspaleis, opent de deur en blikte de koning aan, die geschrokken en verstoord opspringt. De wachters trekken hun zwaarden! Esther valt flauw ... Vóór de lijfwacht haar doodsteekt, strekt de koning zijn scepter naar haar uit en brult: “Stop! Láát haar!” Hij

knielt bezorgd naast Esther neer en is meer dan ooit onder de indruk van haar omwerpende schoonheid: “Hoe gaat het schatje? Hier, raak mijn scepter aan, dan zal niemand je kwaad doen. De wet van het doodsteken van ongevraagd bezoek geldt niet voor jou!” Met tedere stem en zachte blik spreekt Esther: “Liefste, bewijs me een gunst: ik verlang ernaar een gastmaal te houden met jou en als gast jouw vertrouweling: Haman...” Natuurlijk gaat de verliefde koning onmiddellijk akkoord: “Goed! Overmorgen!”

De opwindning van de dag houdt in de nacht de koning wakker. Hij begint te lezen en ontdekt in de kronieken dat jaren geleden Mordechai hem van de dood redde. De volgende morgen vraagt koning Xerxes aan zijn bedienden: “Heeft die man toen een beloning gekregen?” – “Jammer genoeg niet, o koning ...” – “Dan wordt het de hoogste tijd hem nú te belonen!” Xerxes laat onmiddellijk Haman roepen en vraagt: “Hoe zou jij een man willen belonen, die de koning bijzonder wil eren?” Haman wrijft zich in de handen en denkt: “De koning bedoelt MIJ!!” Dan antwoordt hij: “Laat hem op uw koninklijk paard zetten en door de belangrijkste man begeleiden die moet uitroepen: Hier is de man van wie de koning wil dat iedereen hem eert!” – “Goed!” zegt Xerxes: “Dan neem mijn paard, zet er Mordechai op en doe met hem zoals je net hebt gezegd!” – Knarsetandend gehoorzaamt Haman, maar thuisgekomen laat hij door zijn dienaars een kruis oprichten, om er zo snel mogelijk zijn doodsvijand Mordechai te laten aan hangen.

Terwijl ze daarmee bezig zijn, komen boden van de koning erbij: “U bent door de koningin uitgenodigd voor een gastmaal! Komt u mee!” Nu kan Haman weer lachen: “De koningin! Dat is een hele eer!” Het eten smaakt geweldig en het drinken ook, zodat de koning vrij veel wijn drinkt.

Nu trekt Esther het ‘net’ voor de vijand dicht! Ze begint te huilen. De koning vraagt: “Schatje, wat scheelt er!” - “Iemand wil mij en mijn volk, dat u nochtans trouw dient, op één dag allemaal vermoorden!” – Xerxes: “Wat??? Wie durft zoiets??” – Esther verheft haar ogen en strekt haar arm uit naar Haman: “Dat booswicht daar!” – Haman schrikt zo heftig, dat hij zich verslikt in zijn eten! Ook geschrokken en zwaar verontwaardigd loopt de koning naar buiten en haalt de paleiswacht.

Haman valt voor Esther neer en smeekt om genade. Terwijl hij dat doet, komt de koning met de soldaten binnen en ziet hem de voeten van de koningin grijpen. De koning schreeuwt: “Poten weg van mijn vrouw!” De soldaten grijpen Haman. Eén van hen meldt wat hij bij Haman thuis heeft gezien: het kruis om Mordechai eraan te hangen. Koning Xerxes beveelt: “Hang die ontmaskerde schurk er zélf aan!”

Zo eindigt de vervolger op de dag dat hij naar de grootste eer greep! Wie een kuil graaft voor een ander, valt er zelf in! Maar Esther is nog niet tevreden: “Koning! Nóg ben ik niet gered en mijn volk ook niet! Binnenkort wordt de wet van kracht, die ons allen zal uitroeien!” Koning Xerxes laat een nieuwe wet uitvaardigen: “Alle gelovigen krijgen bescherming en wie hun tracht te schaden, zal er niet goed vanaf komen!” Zo wordt de dreigende dag van vervolging tot een dag, waarop de vervolgers zélf beschaamd worden, zoals hun aanvoerder Haman.

Ook nu worden de christen gelovigen vervolgd (zoals jullie vroeger al lazen). Maar er zijn niet alleen de brutale vrouwen-schenders of moordenaars zoals in Syrië, Irak, Nigeria of Noord-Korea. Ook in onze landen komen er alsmar meer wetten, die het christendom willen doen verdwijnen: geen zondagsrust meer, alsmar minder vrij op grote christelijke feesten ... Maar nog erger: toegelaten doding van kinderen in de moederschoot en van zwakke en zieke mensen. In de media en de scholen worden dingen getoond en geleerd, die de zuivere kinderharten verderven (zie voorwoord van Pater de Beer), zodat die kinderen, wanneer ze groot zijn Jezus, Zijn geboden en Zijn Kerk gaan haten en zich met waardeloze en gevaarlijke dingen bezig houden. Het wordt hoog tijd dat die open en verborgen vervolgers van het ware geloof en van ons christenen gestopt en beschaamd worden, zoals de goede God Haman en zijn handlangers heeft gestopt door Esther en Mordechai! Daarvoor zullen we dus deze maand bidden en offertjes brengen!

Pater K. Huysegems

De H. Maria Goretti

1890 – 1902

Een onoverwonnen maagd

In de kranten kon men haar foto zien: een oude vrouw, grijs, het hoekig gezicht half verscholen onder de grote zwarte sluier. Zij was de minste, de kleinste tussen de andere familieleden, maar zij zat op de ereplaats, middenin, want zij was de moeder. De moeder van het kind, dat Paus Pius XII op die dag, 27 april 1947, zalig verklaarde.

Zij had het zeldzame voorrecht, door het hoogste gezag in de H. Kerk plechtig te horen verklaren, dat zij het verheven doel van het christelijk huwelijk: kinderen op

te voeden voor de hemel, minstens in dit ene kind had bereikt. Misschien heeft zij dat in haar eenvoud niet eens zó overdacht. Maar toch: zij was na de nieuwe zalige wel een van de meest geprezen mensen op die dag. En de eer die van het kind op haar afstraalde, werd en wordt gedeeld door al die moeders, die hun kinderen opvoeden, simpel en eenvoudig, trouw aan Gods wetten, zonder geleerdheid en vertoon, tot mannen en vrouwen, die in staat zijn voor God en de zuiverheid van hun geweten zelfs het leven te geven. Zo'n opvoeding genoot Maria Goretti.

Thuis noemde men haar “Marietta”, Marietje. Geboren op 16 oktober 1890 als tweede kind van de landbouwer Luigi Goretti en Assunta Carlini, woonde zij aanvankelijk in Cornialdo, in Midden-Italië. Dat duurde echter niet lang. Vader Goretti kon het op zijn boerderij niet bolwerken en was gedwongen, gedreven door de armoede, zijn hoeve en zijn dorp te verlaten. Van eigen baas werd hij knecht. Het gezin betrok een woonschuur te Ferriere bij de Pontijnse moerassen. Luigi Goretti werkte nu mee aan de drooglegging van deze ongezonde streek. Lang hield hij het echter niet uit. Reeds na een jaar stierf hij aan de malaria en liet zijn vrouw met zes kinderen achter. Dat was in 1899 en Marietta was negen jaar oud.

“Een gehoorzaam kind,” verklaarde haar moeder, “zij had geen nukken en ik kan me niet herinneren, dat ik ooit kwaad op haar geworden ben. “Maar,” voegde zij eraan toe, “ze was schuchter van aard”.

Dit zal in die dagen moeder Goretti's grootste bekommernis wel geweest zijn, dat zij het kind niet kon sparen! Het leven was hard en als de nood stijgt, is iedere hand, die helpt, welkom en men kan niet kijken naar aanleg en persoonlijke neigingen.

Moeder nam immers de plaats in van vader en Marietta op haar beurt, moest moeder vervangen in het grote gezin. Een simpele oplossing van het probleem, maar eenieder kan vermoeden, wat dit geweest moet zijn voor het meisje. Alleen staan, zorgen voor het huishouden van zeven personen – waarvan de jongste ongeveer een jaar is – die hun eten op tijd moeten hebben, hun bedden opge maakt, hun kleren versted. Voor wie dus gekookt, genaaid, gezorgd en gelopen moet worden van vroeg tot laat. Ze is schuchter van aard, maar ze moet mee: ze gaat boodschappen doen in het dorp, telt secuur het geld in moeders portemonnee en houdt een wakend oog over de kinderen. Ze zou misschien graag meespelen, maar ze mag zich alleen met hun spel bemoeien, als het mis dreigt te lopen, als ze moet optreden om te beletten dat de kleinen het te lastig maken voor de oude Sernelli, die met zijn zoon Alessandro bij hen inwoont.

Ze was 9 jaar oud en zij had reeds haar zorgen. En geleidelijk aan kreeg ze ook haar angst: de angst voor Alessandro, haar buurjongen, enige jaren ouder dan

zij. Hij was brutaal en opdringerig, hij liep haar achterna en zocht haar op, als ze alleen was. Zijn moeder was reeds gestorven en zijn verbitterde vader zag niet naar hem om, zag ook niet de verderfelijke invloed van de lectuur, die de jongen vond op de tafel of in de jaszak van zijn vader. Hij liet hem begaan en in Alessandro laaide de hartstocht steeds hoger op en zocht een uitweg. Marietta zou zijn prooi zijn, en reeds tweemaal had hij zijn handen naar haar uitgestoken, maar was onverrichter zake weggegaan, na het meisje het zwijgen te hebben opgelegd met het dreigement van zijn dolk.

In Marietta groeide de angst, maar tevens de vaste wil om zich steeds te blijven verzetten tegen de zonde. Zij van haar kant onderging de verheven, diepgaande invloed van de H. Eucharistie. Ze had al tamelijk vroeg haar eerste H. Communie mogen doen, “omdat zij haar catechismus helemaal van buiten kende, hoewel

ze lezen noch schrijven kon,” vertelde haar moeder. Bovendien hanteerde zij het wapen van de vromen: haar Rozenkrans en haar diepe godsvrucht tot het Lijden van de Heer bereidde haar voor en sterkte haar voor het komende martelaarschap. Zo voorbereid kon zij de strijd tegemoet gaan.

Maar bij dit alles bleef zij een kind. Een kind, dat werkte als een volwassene, dat leefde te midden van volwassenen en dat een strijd leveren moest, waarvan kinderen gewoonlijk nog niets weten. Zij bleef een kind, dat op een avond angstig bij moeder kroop en haar smeekte: “Moeder, laat me toch niet alleen”.

En de volgende dag gebeurde het, 5 juli 1902. Assunta Goretti was weer naar het land gegaan om te helpen bij de oogst. Naast haar stond Alessandro. Thuis zat Marietta te naaien in de open deur. Ergens onder een boom, in de schaduw sliep de oude Sernelli. “Neem de teugels even

over, ik moet weg,” zegt Alessandro en gooit de teugels van het span ossen over naar zijn buurvrouw Assunta. Dan gaat hij loom en schijnbaar onverschillig de weg op, naar huis. Zwijgend passeert hij Marietta, die even opzij schuift om hem door te laten. Even later komt hij terug.

“Marietta.” – “Ja?” – “Kom eens hier.” – “Waarom?” – “Kom hier, zeg ik je.” – “Eerst zeggen, waarom ...” Maar het baat niet meer. Alessandro grijpt haar beet en sleept haar mee naar binnen. En daar begint de ongelijke strijd.

“Raak me niet aan, Alessandro, het is zonde!” Maar Alessandro redeneert en denkt niet meer. Met zijn brute kracht tracht hij het kind te overheersen, maar het lukt niet, ook nu niet. Een oud vod perst hij in haar mond, beneden slaapt zijn vader, en dat is alles wat hij bereikt bij het wanhopig vechtende meisje. Hij krijgt geen kans en woedend – o die lang verborgen vrees van Marietta – grijpt hij

naar zijn dolk. Maar hier bereikt hij niets met dreigen, hij vecht tegen een bovenna-tuurlijke kracht, de angst voor de zonde is groter dan de angst voor de dolk, en meer nog: de liefde tot God sterker dan die voor het leven. Dan steekt de jongen toe, een, twee, driemaal en meer. Het meisje valt. In blinde razernij steekt hij in het wilde weg en als Marietta bloedend naar de deur kruipt en om de oude Sernelli roept, steekt hij nog enkele malen in de richting van het hart. Dan loopt hij weg ...

Nu is alles voorbij. Werd Sernelli wakker onder de boom? Hoorden de kinderen het verstikte hulpgeroep? Iemand heeft het moeder Assunta verteld, een dokter is gekomen en de pastoor. Er is politie, volk en rumoer. Maar Marietta heeft haar strijd gestreden, haar ziel in onschuld be-waard en 's avonds in het ziekenhuis van Nettuno neemt zij wraak op Alessandro. "Ik vergeef mijn moordenaar en ik wil hem bij me in de hemel. Moge God hem vergeven, want ik heb het reeds gedaan." Daags daarna sterft zij. De doktoren tel-den veertien diepe wonden: de prijs voor haar martelaarspalm.

Cynisch legt Alessandro zijn verklarin-gen af voor de rechter. "Waarom heb je haar vermoord?"

"Omdat zij niet wilde toegeven."

Er is geen spoor van berouw.

Maar Marietta wil hem bij zich in de hemel, en nadat de eerste zeven jaren van zijn dertig jaren tuchthuisstraf voorbij zijn, zwicht hij voor de tweede keer voor zijn buurmeisje, bekeert zich en wordt de kroongetuige in het proces van Marietta's zaligverklaring.

Maar al lang te voren had het christelijke volk van Nettuno begrepen, dat zij het graf bewaarden van een martelares van de zuiverheid, van de Agnes van de 20^e eeuw. Het eerde haar met een grafmo-nument en noemde haar "onoverwon-nen maagd," "sieraad van de katholieke jeugd". Het roemde de "onbuigzame heldenmoed bij haar marteldood als de bezegeling van haar liefde en trouw aan Jezus Christus."

En het arme meisje, Maria Goretti, is na haar zaligverklaring in 1947 door dezelfde Paus op 24 juni 1950 heilig verklaard en ten voorbeeld gesteld voor allen: voor de jeugd, die bereid moet zijn haar na te volgen en voor de ouders als een voor-beeld en model voor de opvoeding van hun kinderen.

Uit: "Toppen", Eerste Serie, uitgegeven door de Priesters van het H. Hart

Juffrouw Elly

Puntje

Luister eens, het puntje voor april is:

Dagelijks een geestelijke Communie doen!

Beste Kruisvaarders,

Een zekere Pater Casaian Karg heeft in zijn boekje “Het Klein Geheim” volgend mooi verhaaltje van een jong meisje opgenomen:

“Moeder, die meer wereldsgezind is, heeft een bijzondere hekel aan mijn Communies. Zonder dat zij het merkte, gebruikte ik ‘s morgens geen ontbijt en ging onder mijn boodschappen te Communie. In de laatste tijd schijnt ze echter toch iets te hebben vermoed. Zij bewaakt me alsof ik een deugniet ben, schenkt voor mij koffie in en dwingt me hem uit te drinken, zodat ik niet meer kan communiceren. ‘Jezus, U weet hoe me dat pijn heeft gedaan’. Zonder tijdverlies en ook zonder in het minst in mijn werk tekort te schieten, kon ik heel wat dagen te Communie gaan. Maar zo wordt me Jezus nu ontstolen. Moeder begrijpt niet, dat ik slechts een goede, gehoorzame dochter kan zijn, als ik vroom ben. In het begin heb ik er vreselijk om gehuild, dat men mij aldus van Jezus wilde wegtrekken. Maar nu heb ik een middel gevonden om tot mijn doel te komen. Mijn geheimpje is voor mij een reddende engel geworden. Ik zeg eenvoudig: ‘Jezus, ik schenk U mijn diepe, maagdelijke liefde en verenig mij met U’. Dat is toch ook een H. Communie. En eigenaardig,

ik heb hierbij zulke grote vertroostingen ondervonden, zoals ik maar zelden bij een werkelijke H. Communie ontving. Ja, Jezus is goed en zeer mild. Nu moet ik soms stilletjes glimlachen, wanneer moeder aanstalten maakt om mij het ontbijt voor te zetten en mij “dat geloop”, zoals zij mijn Communies noemt, af te leren. Zij kent mijn gedachten niet en weet niets van mijn klein geheim en mijn vereniging met Jezus. Het spijt me, dat moeder probeert mij Jezus te ontstelen, maar het is me zo’n blij gevoel te weten, dat Hij toch bij me is.”

De geestelijke Communie is inderdaad een bron van genaden en dus een heel goede gewoonte!

Wat moet je doen voor een geestelijke Communie? Het is heel eenvoudig (en het duurt maar enkele minuutjes): je denkt aan Jezus in de H. Hostie tegenwoordig en maakt Hem je verlangen kenbaar naar de H. Communie: “Lieve Jezus, ik zie U graag en verlang naar U in de H. Communie!” Daarna blijf je dan nog een paar minuutjes in stilte om hartelijk te danken.

Sacramenteel communiceren (de H. Hostie werkelijk ontvangen) mag je maar één keer per dag. Geestelijk communiceren mag je zo vaak je wilt. Om een geestelijke Communie te doen, hoef je niet nuchter te zijn. Heeft iemand het ongeluk gehad in een zware zonde gevallen te zijn, dan verwekt hij

eerst een volmaakt berouw (berouw uit liefde).

We weten nu met welke genaden Jezus de geestelijke Communie beantwoordt!

Het Puntje van de Schatkist voor april laat jullie dagelijks een geestelijke Communie doen. Misschien doe je er op een bepaalde dag wel meer dan één ..., wat je dan ook mag noteren in de kolom “Puntje”.

Bij dit Puntje moeten we denken aan het mooie psalmvers: “Zoals het hert smacht naar de waterbron, zo verlangt mijn ziel naar U, o God!” (Ps. 42, 2)

Doe je best!

Pater C. de Beer

Het gebed van de zalige Priester E. Poppe *om een geestelijke Communie te doen*

Met Maria, vol verlangen,
Wil mijn hart U nu ontvangen;
Kom, mijn God, ik tracht naar U,
Kom, mijn God, ik smacht naar U,

Kom, en maak mijn ziel gezond,
Kom, mijn Jezus, wacht geen stond!...

Ik ben zo zwak, ik ben zo teer,
Ik heb U nodig, lieve Heer,
De slechte wereld doet mij beven.
'k Kan zonder U, mijn God, niet leven.
Daal in mijn arme ziele neer,
Dan vrees ik hel noch duivel meer!

Gij zijt ginds naar mijn hart aan 't trachten
In 't tabernakel van de Kerk.
O kom, mijn God, wil niet meer wachten,
Kom, maak mij blij, kom, maak mij sterk!...

Lijk Gij U geeft, wil ik mij geven :
Ik schenk mij gans aan U, o Heer;
Gij zijt mijn God, Gij zijt mijn leven,
Wij scheiden nimmer, nimmer meer!...

'k Geloof dat Ge in de Hostie zijt...
Ik hoop op uw barmhartigheid...
Ik min U, die mij eindeloos mint.
Kom in mijn ziel, ik ben uw kind!

Schatkisten

Hoe vol waren de Schatkisten van

februari

Aantal Schatkisten:	16
Dagelijkse Toewijding	472
H. Mis	147
H. Communie	144
Geestelijke Communie	269
Offers	582
Tientjes	1.663
Bezoek aan het Allerheiligste	242
Meditatie	129
Goed Voorbeeld	400
Puntje	219

Bijbelse Geschiedenis

R. Businger

51. De tien melaatsen.

Breng dankzegging voor alles, want dit is de wil van God. 1 Thess. 5, 18

Toen Jezus eens door Samaria naar Galilea reisde, ontmoetten Hem tien melaatse mannen. Zij bleven ver van Hem staan en riepen: “Jezus, Meester, ontferm u over ons”. Toen Jezus hen zag, sprak Hij: “Ga heen, vertoon u aan de priesters”. Terwijl zij er heen gingen, werden zij gezuiverd. Doch nauwelijks zag een van hen, dat hij gezuiverd was, of hij keerde terug, loofde God met luide stem, viel aan de voeten van Jezus neer en dankte Hem. Deze

mens was een Samaritaan. Jezus sprak tot hem: “Zijn er geen tien gereinigd? Waar zijn de negen anderen? Heeft men niemand anders terug zien keren, om eer te brengen aan God, dan deze vreemdeling alleen?” Tot de gezuiverde sprak Hij echter: “Sta op, en ga heen; uw geloof heeft u gered”.

Wees dankbaar! Col. 3, 15

“Wij genieten de weldaden van God, alsof Hij verplicht was, ze ons te bewijzen.” H. Alfonsus

52. De Farizeeër en de tollenaar.

*God weerstaat de hovaardigen, maar aan de nederigen geeft Hij genade.
Jac. 4, 6*

Eens kwamen ook de Farizeeërs, die zich zelf als rechtvaardigen beschouwden en hun medemensen verachtten, naar de prediking van Jezus.

Tot hen sprak Hij de volgende gelijkenis: “Twee mensen gingen op naar de tempel, om er te bidden: de een was een Farizeeër, de ander een tollenaar. De Farizeeër stond recht overeind en bad bij zich zelf: O God, ik dank U, dat ik niet ben als de andere mensen; rovers, onrechtvaardigen, echtbrekers,

of ook als die tollenaar ginds. Ik vast tweemaal in de week en geef tienden van al wat ik bezit. Maar de tollenaar bleef op een afstand staan, en durfde zelfs zijn ogen niet ten hemel te heffen; hij sloeg zich op de borst, en sprak: O

God, wees mij, zondaar, genadig. Ik zeg u: Deze ging gerechtvaardigd naar huis, veel meer dan de andere. Want wie zich verheft, zal vernederd, en wie zich vernedert, zal verheven worden”.

53. De gelijkenis van de onvruchtbare vijgenboom.

De Heer wil niet, dat sommigen verloren gaan, maar dat allen zich zullen bekeren. 2 Pt. 3, 9

Bijna drie jaren had Jezus nu Zijn leer verkondigd, de heerlijkste wonderen verricht en het mooiste voorbeeld van deugd gegeven. En toch bleven de Joden ongelovig en verhard. Daarom riep Jezus hun in heilige ernst toe: “Als ge u niet bekeert, zult ge allemaal omkomen”. Vervolgens voegde Hij er deze gelijkenis bij: “Iemand had een vijgenboom, die in zijn wijngaard geplant

was; hij kwam er vruchten van zoeken, maar vond er geen. Toen zei hij tot de wijngaardenier: Zie, al drie jaren kom ik aan die vijgenboom vruchten zoeken, en vind er geen. Houw hem om; waarom put hij de grond nog uit? Maar hij antwoordde hem: Heer, laat hem dit jaar nog staan, totdat ik eerst de grond om hem heen heb omgespit en bemest. Misschien draagt hij het volgend jaar vruchten. Zo niet, houw hem dan om”.

Jaarprogramma 2016

Wanneer? van	t/m	Waar?	Wat?
09-04		Gerwen	Derde Orde FSSPX
17-04		Brussel	Mars voor het Leven
01-05		Leiden	Eerste H. Communie
05-05		Gerwen	Torendag
14-05	16-05	Frankrijk	Bedevaart Chartres-Parijs
22-05		Leiden	JKI-bijeenkomst (internationaal)
29-05		Gerwen	Sacramentsprocessie
18-06		Gerwen	Derde Orde FSSPX
29-06		Ecône (CH)	Priesterwijdingen
02-07		Zaitzkofen (D)	Priesterwijdingen
03-07	14-07	Tot nader bericht	EK-jongenskamp
04-07	09-07	Antwerpen	Geestelijke Oefeningen (gemengd)
17-07	28-07	Tot nader bericht	EK-meisjeskamp
18-07	23-07	Antwerpen	Geestelijke Oefeningen (gemengd)
31-07	14-08	Antwerpen-Praag	Fietskamp
27-08	28-08	Nederland	Bedevaart Gorcum-Brielle
11-09		Antwerpen	JKI-bijeenkomst (internationaal)
12-09	17-09	Antwerpen	Mariale Retraite (gemengd)
17-09		Bonheiden (B)	Sportdag van de Traditie
10-09		Gerwen	Derde Orde FSSPX
01-10		België	Bedevaart Banneux
09-10		Leiden	Parochiefeest
22-10		Leiden	Aanbiddingsdag
12-11		Gerwen	Derde Orde FSSPX
20-11		Gerwen	Parochiefeest met Sinterklaas
20-11		Leiden	Koordag i.v.m. H. Cecilia
27-11		Gerwen/Leiden	Adventsbezinning (Derde Orde FSSPX)
11-12		Leiden	JKI-bijeenkomst (internationaal)
14-12		Gerwen	Gulden Mis

Tijd om zijn Pasen te houden:

De Kerk legt aan alle gelovigen de plicht op minstens eenmaal per jaar te biechten (minstens hun doodzonden) en te communiceren. Er is geen tijd voorgeschreven voor de Biecht. De Paascommunie kan men doen tussen Passiezondag en de Zondag van de Goede Herder (tweede zondag na Pasen). De gelovige die zijn Paascommunie gedurende deze tijd niet gedaan zou hebben, blijft gehouden haar zo snel mogelijk te doen. Voor de zieken die niet naar de H. Mis kunnen komen, is de voorgeschreven tijd verlengd tot Drievuldigheidszondag.

St. Willibrordkerk te Utrecht

Voor de St. Willibrordkerk te Utrecht zijn door omstandigheden aldaar in april 2016 de Hoogmissen verplaatst naar de zondagen 10 en 24 april, telkens om 17.00 uur.

Zeg het voort!

*Laudate Dominum
omnes gentes!*

H. Willibrord, bid voor ons!

Onze overledenen

Mej.	M.A.	Alders	Haarlem	01	04	2010
Mej.	M.E.	van Leeuwen	Genk (B)	01	04	2004
Mej.	M.M.	Bovenlander	Den Haag	03	04	2001
Hr.	W.	van der Pol	Mook	06	04	2012
Mevr.	A.W.S.	Lodewijks- Nijhoff	Hilversum	10	04	1995
Hr.	A.	Mentink	Eindhoven	11	04	1987
Eerw.Hr.	C.	Goethals	Wetteren	14	04	2006
Hr.	G.W.	Messing	Leusden	21	04	1991
Hr.	J.H.	Taris	Groningen	23	04	2000
Mevr.	M.A.J.	Bertens-Willemsen	Tilburg	29	04	2008

Kalender Gerwen

April

vr.	1	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	in de paasweek (1 ^e kl.) (Mis v.h. octaaf); eerste vrijdag v.d. maand
za.	2	8.30	H. Mis	in de paasweek (1 ^e kl.) (Mis v.h. octaaf); eerste zaterdag v.d. maand; daarna uitstelling tot 12.30 uur
zo.	3	10.30	Hoogmis	Beloken Pasen (1^e kl.), kinderzegen
ma.	4	18.30	gez. H. Mis	Maria Boodschap (1^e kl.) (Goede Vrijdag viel op 25 maart)
di.	5	18.30	H. Mis	H. Vincentius Ferrerius, bel. (3 ^e kl.)
wo.	6	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
do.	7	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	Eerste donderdag v.d. maand, votiefmis van O.H.J.Chr. Hogepriester (3 ^e kl.)
vr.	8	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
za.	9	8.30	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.)
		10.00	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	10	10.30	Hoogmis	2^e zondag na Pasen, Zondag van de Goede Herder (2^e kl.); collecte voor het seminarie in Zaitzkofen
ma.	11	18.30	H. Mis	H. Leo I, paus en kerkl. (3 ^e kl.)
di.	12	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
wo.	13	7.15	H. Mis	H. Hermenegildus, mart. (3 ^e kl.)
do.	14	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Lidwina, maagd (3 ^e kl.; bisdom 's Hertogenbosch); ged. H. Justinus, mart.; ged. HH. Tiburtinus, Valerianus en Maximus, mart.
vr.	15	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
za.	16	8.30	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.)
		10.00	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	17	10.30	Hoogmis	3^e zondag na Pasen (2^e kl.)
ma.	18	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
di.	19	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
wo.	20	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
do.	21	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Anselmus van Canterbury, biss. en kerkl. (3 ^e kl.)
vr.	22	7.15	H. Mis	HH. Soter en Cajus, pausen en mart. (3 ^e kl.)

za.	23	8.30	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.); ged. H. Georgius, mart.
		10.00	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	24	10.30	Hoogmis	4^e zondag na Pasen (2^e kl.)
ma.	25	18.30	H. Mis	H. Marcus, Evangelist (2 ^e kl.); ged. Kruisdagen; <i>na de Mis Litanie van alle Heiligen</i>
di.	26	18.30	H. Mis	HH. Cletus en Marcellinus, paus. en mart. (3 ^e kl.)
wo.	27	7.15	H. Mis	H. Petrus Canisius, bel. en kerkl. (3 ^e kl.)
do.	28	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Paulus-van-het-Kruis, bel. (3 ^e kl.)
vr.	29	7.15	H. Mis	H. Petrus van Verona, mart. (3 ^e kl.)
za.	30	8.30	H. Mis	H. Catharina van Siëna, maagd (3 ^e kl.)

Mei

zo. 1 10.30 Hoogmis H. Jozef de Arbeider, echtgenoot van de H. Maagd (1^e kl.); ged. 5^e zondag na Pasen, *kinderzegen*

Activiteiten in Gerwen

Catechismusonderricht: Zaterdag 9, 16 en 23 april

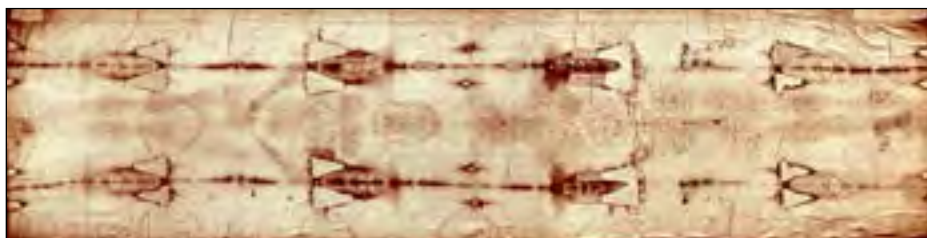
- Kleine kinderen: 10.00-10.45 uur en 10.55-11.40 uur (A. Coolen)
- Grote kinderen: 10.00-10.45 uur en 10.55-11.40 uur (paters)

Eucharistische Kruisvaarders: geen bijeenkomst in april

Geloofsverdieping voor volwassenen: geen bijeenkomst in april

Expositie Lijkwade in Gerwen

Passiezondag t/m Zondag Goede Herder

Kalender Leiden

April

vr.	1	18.00	Lof	
		19.00	H. Mis	in de paasweek (1 ^e kl.) (Mis v.h. octaaf); eerste vrijdag v.d. maand
za.	2	9.00	H. Mis	in de paasweek (1 ^e kl.) (Mis v.h. octaaf); eerste zaterdag v.d. maand; daarna uitstelling tot 13.00 uur
zo.	3	10.30	Hoogmis	Beloken Pasen (1^e kl.), kinderzegen
ma.	4	19.00	gez. H. Mis	Maria Boodschap (1 ^e kl.) (Goede Vrijdag viel op 25 maart)
vr.	8	19.00	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
za.	9	9.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.)
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	10	10.30	Hoogmis	2^e zondag na Pasen, Zondag van de Goede Herder (2^e kl.); collecte voor het seminarie in Zaitzkofen
vr.	15	19.00	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
za.	16	9.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.)
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	17	10.30	Hoogmis	3^e zondag na Pasen (2^e kl.)
vr.	22	19.00	H. Mis	HH. Soter en Cajus, pausen en mart. (3 ^e kl.)
za.	23	9.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.); ged. H. Georgius, mart.
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	24	10.30	Hoogmis	4^e zondag na Pasen (2^e kl.)
vr.	29	19.00	H. Mis	H. Petrus van Verona, mart. (3 ^e kl.)
za.	30	9.00	H. Mis	H. Catharina van Siëna, maagd (3 ^e kl.)

Mei

zo.	1	10.30	Hoogmis	H. Jozef de Arbeider, echtgenoot van de H. Maagd (1^e kl.); ged. 5^e zondag na Pasen, Eerste H. Communie, kinderzegen
------------	----------	--------------	----------------	--

Activiteiten in Leiden

Catechismusonderricht: Zaterdag 9, 16 en 23 april

- Kleine kinderen: 10.20-12.00 uur (E. van den Nouwland)
- Grote kinderen: 10.20-12.00 uur (paters)

Extra lessen Eerste H. Communie: zondagen 3, 10 en 17 april

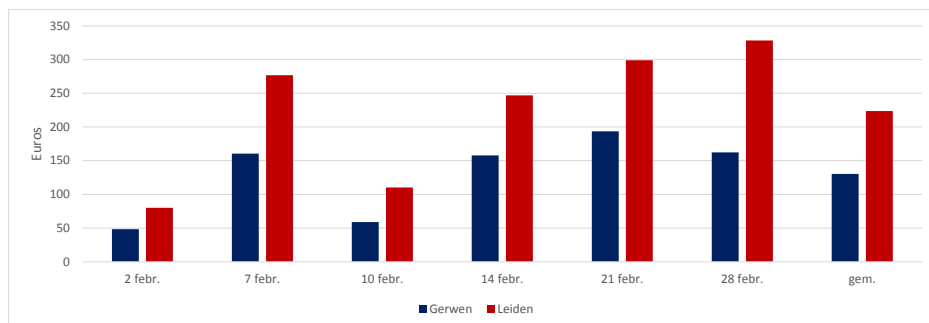
Eerste H. Communie: zondag 1 mei

Eucharistische Kruisvaarders: geen bijeenkomst in april

Jong Katholiek Initiatief: bijeenkomst op zondag 10 april

Collecten in februari

Onze adressen in Nederland

Gerwen

Oude St. Clemenskerk
Heuvel 21
5674 RR Nuenen
Telefoon +31 (0)40 283 45 05
H. Mis zie pagina 34 e.v.

Leiden

Kapel O.L.V. van de Rozenkrans
Sumatrastraat 197
2315 BD Leiden
Telefoon +31(0)71 782 05 05 of
+31 (0)40 283 45 05
H. Mis zie pagina 36

Telefoontijden: maandag t/m zaterdag 09.30-12.00 en 14.00-17.30 uur.
In noodgevallen staan wij u vanzelfsprekend ook buiten deze tijden ter beschikking. Bovendien kunt u altijd een bericht op ons antwoordapparaat achterlaten of per e-mail met ons in contact treden.

E-mail adressen van de priesters

c.debeer@stpiusx.nl voor Pater C. de Beer
p.huyssegems@googlemail.com voor Pater K. Huyssegems

Bankrekening

Stichting St. Jozef Nuenen
Heuvel 23
5674 RR Nuenen
IBAN: NL11 INGB 0003 9907 90
BIC: INGBNL2A

Kerkrade

(Duitstalig)
Kerk St. Maria ter Engelen
Pannesheiderstraat 71
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Telefoon +31 (0)45 543 33 66

De erediensten worden verzorgd door de priesters van de
Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295
D-45356 Essen
Telefoon +49 (0) 20 166 49 22
Op zondag Hoogmis om 9.30 uur

District Benelux

*Brussel (Namen, Quiévrain en
Luxemburg)*

Christus Koning Priorij
Eendrachtstraat 37
1050 Brussel
Telefoon +32 (0)2 550 00 20

St. Jozefkerk
Frère - Orban Square
1040 Brussel
Telefoon +32 (0)474 860 755

- H. Mis
- zon- en feestdagen 8.00 uur
10.00 uur
 - ma. t/m za. 18.00 uur

Antwerpen

Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 21-23
2018 Antwerpen
Telefoon +32 (0)3 229 01 80

- H. Mis
- zon- en feestdagen 7.30 uur
10.00 uur
 - ma., di., wo, za. 8.15 uur
 - do., vr. 18.30 uur

Gent

Sint-Amanduskapel
Kortrijksesteenweg 139
9000 Gent
Telefoon +32 (0)3 229 01 80

- H. Mis
- zon- en feestdagen 10.00 uur

Colofon

Uitgever

Priesterbroederschap St. Pius X

Redactie

Pater C. de Beer
Priorij St. Clemens
Heuvel 23
5674 RR Nueneu
Telefoon +31 (0)40 283 45 05

Giften ter ondersteuning

Uw giften ter ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom: ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X in Nederland. Voor uw overschrijving kunt u gebruik maken van

- internetbankieren,
- een automatische machtiging, of
- de hierbij ingesloten acceptgirokaart.

U vindt ons ook op internet

- www.stpiusx.nl
- www.stpiusx.be

Biechtgelegenheid

Op zon- en verplichte feestdagen: drie kwartier vóór de H. Mis, eventueel ook na de H. Mis.

Stipendium voor de H. Mis

Het stipendium voor een H. Mis bedraagt: € 17,00.

DOSSIER

- 4 Mgr. de Galarreta:
“Ik denk dat de paus zal kiezen voor een eenzijdige erkenning”

KATHOLIEKE CATECHISMUS (OVER DE KERKELIJKE CRISIS)

- 9 Het Geloof

TERUGBLIKKEN

- 16 Stille Omgang in Amsterdam

EUCCHARISTISCHE KRUISTOCHT

- 18 Uitleg van de intentie
23 De H. Maria Goretti
27 Puntje
29 Schatkisten
30 Bijbelse Geschiedenis

VAN DE PRIORIJ

- 32 Jaarprogramma
33 St. Willibrordkerk te Utrecht
33 Onze overledenen
34 Kalender Gerwen
35 Activiteiten Gerwen
35 Expositie Lijkwade in Gerwen
36 Kalender Leiden
37 Activiteiten Leiden
37 Collecten in februari
38 Onze adressen in Nederland
39 District Benelux
39 Colofon